

Sevilla, Tomares, Umbrete, Utrera, Valencina de la Concepción, Villamanrique de la Condesa, Viso del Alcor (EI)

Comunitat Autònoma de Catalunya

Província de Tarragona:

Municipis de: Amposta, Sant Carles de la Ràpita, Sant Jaume d'Enveja, l'Aldea, l'Ampolla, Camarles, Deltebre, Roquetes i Tortosa.

Província de Barcelona:

Municipis de: Begues, Castelldefels, Castellví de Rosanes, Cervelló, Corbera de Llobregat, Cornellà de Llobregat, Esplugues de Llobregat, Gavà, Martorell, Molins de Rei, Pallejà, la Palma de Cervelló, el Papiol, el Prat de Llobregat, Sant Andreu de la Barca, Sant Boi de Llobregat, Sant Climent de Llobregat, Sant Feliu de Llobregat, Sant Joan Despí, Sant Just Desvern, Sant Vicenç dels Horts, Santa Coloma de Cervelló, Torrelles de Llobregat, Vallirana, Viladecans, Barcelona, l'Hospitalet de Llobregat, Sitges, Castellbisbal, Sant Cugat i Rubí.

Província de Girona:

Municipis de: l'Armentera, Borrassà, Cabanes, Cadaqués, Castelló d'Empúries, Colera, l'Escala, el Far d'Empordà, Figueres, Fortià, Garrigàs, Garriguella, Llançà, Masarac, Mollet de Peralada, Palau de Santa Eulàlia, Palau-saverdera, Pau, Pedret i Marzà, Peralada, el Port de la Selva, Rabós, Riumors, Roses, Sant Miquel de Fluvià, Sant Mori, Sant Pere Pescador, Santa Llogaia d'Àlguema, Saus, la Selva de Mar, Siurana, Torroella de Fluvià, Ventalló, Vilabertran, Viladamat, Vilafant, Vilajuïga, Vilamacolum, Vilamalla, Vilamaniscle, Vila-sacra, Vilaür, Albons, Bellcaire d'Empordà, Garrigoles, Jafre, la Tallada, Torroella de Montgrí, Ullà, Verges i Vilopriu.

Comunitat Autònoma de les Illes Balears

Municipis de: Sa Pobla, Pollença, Alcúdia, Muro i Santa Margalida.

Comunitat Autònoma de Cantàbria

Municipis de: Ampuero, Argoños, Arnauero, Bárcena de Cicero, Bareyo, Colindres, Escalante, Hazas de Cesto, Laredo, Liendo, Llimpias, Meruelo, Noja, Santoña, Solórzano, Rasines i Voto.

Comunitat Autònoma de la Regió de Múrcia

Municipis de: San Pedro del Pinatar, San Javier, Los Alcázares i Torre Pacheco.

Comunitat Valenciana

Província de València:

Municipis de: València, Alfafar, Sedaví, Benetúser, Massanasa, Catarroja, Albal, Beniparrell, Silla, Alcocer, Païporta, Picanya, Torrent, Llocnou de la Corona, Picassent, Alfarp, Sueca, Sollana, Almussafes, Benifaió, Alginet, Algemesí i Albalat de la Ribera.

Província d'Alacant:

Municipis de: Santa Pola, Elx, Crevillent, Albaterra, San Isidro, Catral, Dolores, Cox, la Granja de Rocamora, Callosa de Segura, Benijófar, San Fulgencio, Guardamar del Segura, Almoradí, Daya Nueva, Daya Vieja, Rojales, Formentera del Segura, Algarfa, Torreveja i Rafal.

CAP DE L'ESTAT

18933 LLEI ORGÀNICA 5/2005, de 17 de novembre, de la defensa nacional. («BOE» 276, de 18-11-2005.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei orgànica. Sapigueu: Que les Corts Generals han aprovat la Llei orgànica següent i jo la sanciono.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

El món viu avui canvis profunds que tenen evidents conseqüències en l'estructura, organització i funcions dels exèrcits. Espanya s'ha d'adaptar a aquestes transformacions per assegurar la seva pròpia seguretat i defensa, i per contribuir a la pau i a millorar l'ordre internacional.

Des de la promulgació el 1980 de la Llei orgànica sobre criteris bàsics de la defensa nacional i l'organització militar, modificada parcialment el 1984, han canviat profundament el marc internacional de referència i la mateixa societat espanyola sense que s'hagi alterat, bàsicament, el model organitzatiu de les nostres Forces Armades.

El nou reclutament dels nostres exèrcits, la desaparició del servei militar obligatori i la implantació d'un model de Forces Armades professionals són canvis tan rellevants que reclamen una legislació orgànica de la defensa que s'hi adapti.

L'escenari estratègic ha vist desaparèixer la política de blocs que va protagonitzar la guerra freda i emergir la globalització i un nou marc en les relacions internacionals. Alhora, al costat dels riscos i amenaces tradicionals per a la pau, l'estabilitat i la seguretat, en sorgeixen altres com el terrorisme transnacional amb disposició i capacitat d'infligir dany indiscriminadament.

Disminueixen les guerres de tipus convencional, però proliferen conflictes armats que, tant per les seves causes com pels seus efectes, tenen implicacions notables més enllà del lloc on es produeixen. Avui, a més d'un dret bàsic i una necessitat de les persones i les societats, la seguretat és un repte, i aconseguir que sigui efectiva requereix la concurrència de la defensa com un dels mitjans necessaris per assolir-la, al costat de la defensa dels drets humans, la lluita per l'eradicació de la pobresa i la cooperació al desenvolupament, que també contribueixen a aquest fi.

En l'àmbit de la seguretat i la defensa, la interdependència entre els estats és considerable, per la qual cosa aquests s'agrupen en organitzacions que fomenten, desenvolupen i incrementen els nivells d'estabilitat, com l'Organització de les Nacions Unides i l'Organització per a la Seguretat i Cooperació Europea. Des del 1980 Espanya s'ha incorporat a l'Organització del Tractat de l'Atlàntic Nord i a la Unió Europea Occidental. A més, la Constitució europea, ratificada recentment en referèndum pel nostre país, estableix les bases per construir una autèntica política de seguretat i defensa comuna en el marc de la Unió Europea. La nostra estratègia s'ha de fonamentar en un sistema multilateral d'accions i iniciatives, basat en el reconeixement que el Consell de Seguretat de les Nacions Unides té la responsabilitat fonamental en el manteniment de la pau i la seguretat internacionals.

Així mateix hem de tenir en compte la revolució tecnològica de les últimes dècades, algunes innovacions de la qual procedeixen del mateix entorn de la defensa o bé hi han trobat aplicació.

La projecció internacional d'Espanya i de la nostra política de defensa en el conjunt de l'acció exterior fa que, des de la fi del segle XX, les nostres Forces Armades actuïn fora de les nostres fronteres com a observadores, com a forces d'interposició, de manteniment de la pau i d'ajuda humanitària.

Aquesta circumstància demana incloure a la Llei missions que no estaven recollides expressament en la normativa anterior, plantejaments rigorosos quant al respecte a la legalitat internacional de les esmentades operacions i fins i tot innovadors quant al seu control.

En relació amb les missions a l'exterior, les Corts Generals, que representen la sobirania nacional, han de tenir més participació i protagonisme. La Llei sotmet a debat seu les decisions governamentals i regula de manera concreta les condicions que han de complir.

Recau en el president del Govern la responsabilitat de la gestió de les situacions de crisi que afecten la defensa, i la direcció del conflicte armat. Per assistir-lo es crea el Consell de Defensa Nacional, òrgan assessor, coordinador i consultiu la composició del qual s'ajusta a les necessitats de cada circumstància. Al ministre de Defensa se li encomana l'execució i el desenvolupament de la política de defensa.

Per incrementar l'eficàcia de les Forces Armades, la Llei concreta la seva organització amb criteris que possibiliten l'acció conjunta dels exèrcits. A diferència de la Llei anterior, que atribuïa missions a cada Exèrcit, aquesta considera les Forces Armades com una entitat única i integradora de les diferents formes d'acció dels seus components i que possibilita l'ús òptim de les seves capacitats, sense que aquells vegin minvada la seva especificitat.

S'implanta ara una organització que diferencia amb claredat l'estructura orgànica i l'operativa; la primera, sota la responsabilitat dels caps d'Estat Major dels exèrcits, encarregada de la preparació de la força; la segona, el comandament de la qual recau en el cap de l'Estat Major de la Defensa, encarregada del seu ús i establerta per al desenvolupament de l'acció conjunta i combinada. D'altra banda, es deixa sense efecte l'organització territorial, encara que amb fins de representació i col·laboració amb les administracions públiques es manté una representació institucional.

L'organització de les Forces Armades, integrades en el Ministeri de Defensa, respon als principis de jerarquia, disciplina, unitat i eficàcia. La Llei estableix el precepte de regular les regles essencials per al compliment del deure per part dels qui integren l'organització militar. Aquestes regles, inspirades en la tradició dels nostres exèrcits i de l'Armada, han constituït la seva guia de conducta i, d'aquesta manera, cobren ara una importància renovada. El seu desplegament reglamentari permet mantenir-los degudament actualitzats.

Quant als recursos de la defensa nacional, la seva aportació es recolza en el principi de contribució gradual i proporcionada a la situació que sigui necessari afrontar.

Per aconseguir una resposta progressiva davant situacions de crisi o conflictes armats es requereix una organització apropiada i eficaç, amb un grau d'estabilitat suficient, que integri l'aportació de tota classe de recursos necessaris per a la preparació civil i en la qual intervén també el Consell de Defensa Nacional.

La desaparició del servei militar obligatori exigeix que es prevegi amb més rellevància el dret i el deure que els espanyols tenen de defensar Espanya, segons el que estableix l'article 30 de la Constitució, per la qual cosa es reforça i s'actualitza la possibilitat d'incorporació dels ciutadans, com a reservistes, a les Forces Armades.

Aquesta Llei es dicta d'acord amb el que preveu l'article 8.2 i en exercici de la competència que preveu l'article 149.1.4a de la Constitució.

TÍTOL PRELIMINAR

Objecte

Article 1. *Objecte de la Llei.*

Aquesta Llei orgànica regula la defensa nacional i estableix les bases de l'organització militar d'acord amb els principis que estableix la Constitució.

Article 2. *Finalitat de la política de defensa.*

La política de defensa té per finalitat la protecció del conjunt de la societat espanyola, de la Constitució, dels valors superiors, principis i institucions que s'hi consagren, de l'Estat social i democràtic de dret, del ple exercici dels drets i llibertats, i de la garantia, independència i integritat territorial d'Espanya. Així mateix, té per objectiu contribuir a la preservació de la pau i seguretat internacionals, en el marc dels compromisos contrets pel Regne d'Espanya.

TÍTOL I

De les atribucions dels poders de l'Estat

Article 3. *La Corona.*

Corresponen al Rei el comandament suprem de les Forces Armades i les altres funcions que en matèria de defensa li confereixen la Constitució i la resta de l'ordenament jurídic.

Article 4. *Les Corts Generals.*

1. A les Corts Generals els correspon:

a) Atorgar les autoritzacions prèvies per prestar el consentiment de l'Estat a obligar-se per mitjà dels tractats i convenis internacionals, així com les restants autoritzacions que preveu l'article 94.1.b) de la Constitució.

b) Aprovar les lleis relatives a la defensa i els crèdits pressupostaris corresponents.

c) Debatre les línies generals de la política de defensa. A aquests efectes, el Govern ha de presentar les iniciatives corresponents, singularment els plans de reclutament i modernització.

d) Controlar l'acció del Govern en matèria de defensa.

e) Acordar l'autorització a què es refereix l'article 63.3 de la Constitució.

2. En particular, al Congrés dels Diputats li correspon autoritzar, amb caràcter previ, la participació de les Forces Armades en missions fora del territori nacional, d'acord amb el que estableix aquesta Llei.

Article 5. *El Govern.*

Correspon al Govern determinar la política de defensa i assegurar-ne l'execució, així com dirigir l'Administració militar i acordar la participació de les Forces Armades en missions fora del territori nacional.

Article 6. *El president del Govern.*

1. Correspon al president del Govern la direcció de la política de defensa i la determinació dels seus objectius, la gestió de les situacions de crisi que afectin la defensa

i la direcció estratègica de les operacions militars en cas d'ús de la força.

2. El president del Govern exerceix la seva autoritat per ordenar, coordinar i dirigir l'actuació de les Forces Armades així com disposar-ne l'ús.

3. Així mateix, en el marc de la política de defensa, li correspon de forma específica:

a) Formular la Directiva de defensa nacional, en la qual s'han d'establir les línies generals de la política de defensa i les directrius per al seu desenvolupament.

b) Definir i aprovar els grans objectius i plantejaments estratègics, així com formular les directives per a les negociacions exteriors que afectin la política de defensa.

c) Determinar l'aplicació dels objectius i les línies bàsiques d'actuació de les Forces Armades, tant en l'àmbit nacional com en el de la participació en les organitzacions internacionals de les quals Espanya forma part.

d) Ordenar les missions de les Forces Armades.

e) Exercir les altres funcions que li atribueixen les disposicions legals i reglamentàries.

Article 7. *El ministre de Defensa.*

1. Correspon al ministre de Defensa, a més de les competències que li assignen les lleis reguladores del Govern i de l'Administració General de l'Estat, el desenvolupament i l'execució de la política de defensa.

2. Així mateix i de manera específica li correspon:

a) Assistir el president del Govern en la direcció estratègica de les operacions militars.

b) Dirigir l'actuació de les Forces Armades sota l'autoritat del president del Govern.

c) Determinar i executar la política militar.

d) Dirigir, com a membre del Govern, l'Administració militar, i desplegar les directrius i disposicions reglamentàries que adopti el Consell de Ministres.

e) Exercir les altres funcions que li atribueixen les disposicions legals i reglamentàries.

Article 8. *Consell de Defensa Nacional.*

1. El Consell de Defensa Nacional és l'òrgan col·legiat, coordinador, assessor i consultiu del president del Govern en matèria de defensa. A iniciativa del president del Govern, pot funcionar en ple i com a consell executiu.

2. El Consell de Defensa Nacional en ple ha d'informar el Rei, a proposta del president del Govern. Quan el Rei assisteixi a les reunions del Consell, l'ha de presidir.

3. Ha d'assistir el president del Govern en la direcció de conflictes armats i en la gestió de les situacions de crisi que afectin la defensa i, de manera general, les altres funcions que preveu l'article 6 d'aquesta Llei.

4. Correspon també al Consell emetre informe sobre les grans directrius de la política de defensa i oferir al Govern propostes sobre assumptes relacionats amb la defensa que, com que afecten diversos ministeris, exigeixen una proposta conjunta.

5. El Consell de Defensa Nacional en ple té la composició següent:

a) El president del Govern, que el presideix.

b) Els vicepresidents del Govern.

c) Els ministres de Defensa, de l'Interior, d'Afers Exteriors i de Cooperació i d'Economia i Hisenda.

d) El cap de l'Estat Major de la Defensa.

e) Els caps de l'Estat Major de l'Exèrcit de Terra, de l'Armada i de l'Exèrcit de l'Aire.

f) El secretari d'Estat director del Centre Nacional d'Intel·ligència.

g) El director del Gabinet de la Presidència del Govern.

6. El Consell Executiu té la composició següent:

a) El president del Govern, que el presideix.

b) Els ministres de Defensa, de l'Interior i d'Afers Exteriors i de Cooperació.

c) El cap de l'Estat Major de la Defensa.

d) El secretari d'Estat director del Centre Nacional d'Intel·ligència.

e) El director del Gabinet de la Presidència del Govern.

7. Poden ser convocats, en funció de la naturalesa dels assumptes que es tractin, tant al Ple com al Consell Executiu, la resta dels membres del Govern. Així mateix, poden ser convocats al Consell Executiu altres membres del Ple del Consell.

8. També poden ser convocats al Consell de Defensa Nacional altres autoritats o càrrecs de l'Administració General de l'Estat.

Les autoritats o els càrrecs de les comunitats autònomes i de les ciutats amb estatut d'autonomia han de ser convocats quan es consideri oportú. Igualment poden ser convocades autoritats dels governs locals o les persones la contribució de les quals es consideri rellevant.

9. Per a l'exercici de les seves funcions, el Consell compta amb la Comissió Interministerial de Defensa, adscrita al Ministeri de Defensa, com a òrgan de treball permanent.

10. El règim de funcionament del Consell de Defensa Nacional i la composició i funcions de la Comissió Interministerial de Defensa, s'han de determinar per reglament.

TÍTOL II

Organització

CAPÍTOL I

Ministeri de Defensa

Article 9. *Ministeri de Defensa.*

1. El Ministeri de Defensa és el departament de l'Administració General de l'Estat al qual correspon la preparació, el desenvolupament i l'execució de la política de defensa determinada pel Govern, l'obtenció i la gestió dels recursos humans i materials per fer-ho, així com la realització de les comeses que siguin necessàries per al compliment de les missions que s'assignin a les Forces Armades, d'acord amb el que disposa aquesta Llei.

2. Al Ministeri de Defensa s'integren les Forces Armades, de manera que el conjunt de l'organització adquireixi la vertebració necessària per possibilitar l'execució eficaç de la política de defensa i de la política militar.

CAPÍTOL II

Organització de les Forces Armades

Article 10. *Forces Armades.*

1. Les Forces Armades són l'element essencial de la defensa i constitueixen una entitat única que es concep com un conjunt integrador de les formes d'acció específiques de cadascun dels seus components: l'Exèrcit de Terra, l'Armada i l'Exèrcit de l'Aire.

2. L'organització de les Forces Armades ha de possibilitar el compliment de les missions que se li encomanin en el marc específic, conjunt i combinat, de manera que s'asseguri l'eficàcia en l'execució de les operacions militars.

3. Els membres de les Forces Armades s'integren o adscriuen a diferents cossos, d'acord amb les tasques que han de dur a terme. Aquests cossos poden ser específics dels exèrcits o comuns de les Forces Armades.

Article 11. *Organització bàsica.*

1. Les Forces Armades s'organitzen en dues estructures: una d'orgànica, per a la preparació de la força, i una altra d'operativa, per aplicar-la en les missions que se li assignin.

2. L'estructura orgànica ha de possibilitar la generació de l'estructura operativa. S'estableix mitjançant criteris de funcionalitat basats en els mitjans i formes propis d'acció de l'Exèrcit de Terra, de l'Armada i de l'Exèrcit de l'Aire, i en una organització homogènia d'aquests.

3. L'estructura operativa, establerta per al desenvolupament de l'acció conjunta i combinada, s'ha d'organitzar d'acord amb el principi d'unitat de comandament i amb els criteris necessaris per a la consecució de la màxima capacitat operativa.

4. Per assolir el funcionament de les dues estructures amb criteris d'eficàcia i economia de mitjans, s'han d'unificar els serveis les comeses dels quals no hagin de ser exclusius d'un exèrcit i s'han d'organitzar de manera centralitzada la logística comuna i l'adquisició de recursos.

Article 12. *L'Estat Major de la Defensa.*

1. L'Estat Major de la Defensa constitueix l'òrgan auxiliar de comandament i suport al cap de l'Estat Major de la Defensa. S'ha d'organitzar de manera que permeti la definició i el desenvolupament de l'estratègia militar, el planejament i la conducció de les operacions militars i l'exercici de la resta de les seves competències.

2. El cap de l'Estat Major de la Defensa exerceix el comandament de l'Estat Major de la Defensa, en l'organització del qual ha de disposar d'un quarter general i un comandament d'operacions subordinat. Quan qualsevol circumstància li impedeixi exercir temporalment el càrrec, el substitueix en les seves funcions, amb caràcter accidental, el cap de l'Estat Major de l'Exèrcit de Terra, de l'Armada o de l'Exèrcit de l'Aire de més antiguitat.

3. En particular, correspon al cap de l'Estat Major de la Defensa:

a) La funció d'assessorament militar al president del Govern i al ministre de Defensa, als quals ha d'auxiliar en la direcció estratègica de les operacions militars.

b) Exercir, sota la dependència del ministre de Defensa, el comandament de l'estructura operativa de les Forces Armades i la conducció estratègica de les operacions militars.

c) Assegurar l'eficàcia operativa de les Forces Armades. Amb aquesta finalitat, pot supervisar la preparació de les unitats de la força i avaluar-ne la disponibilitat operativa.

d) Proposar al ministre de Defensa les capacitats militars adequades per executar la política militar.

e) Elaborar i definir l'estratègia militar.

f) Establir les normes d'acció conjunta de les Forces Armades i contribuir a la definició de les normes d'acció combinada de forces multinacionals.

g) Per delegació del ministre de Defensa, pot exercir la representació militar nacional davant les organitzacions internacionals de seguretat i defensa.

4. El cap de l'Estat Major de la Defensa coordina els caps d'Estat Major de l'Exèrcit de Terra, de l'Armada i de l'Exèrcit de l'Aire, als quals imparteix directrius per orientar la preparació de la Força, per assegurar l'eficàcia operativa de les Forces Armades.

Article 13. *L'Exèrcit de Terra, l'Armada i l'Exèrcit de l'Aire.*

1. L'Exèrcit de Terra, l'Armada i l'Exèrcit de l'Aire componen l'estructura orgànica de les Forces Armades i aporten les capacitats bàsiques per a la seva estructura operativa. Cadascun d'aquests està compost per:

a) El Quarter General, constituït pel conjunt d'òrgans que enquadren els mitjans humans i materials necessaris per assistir el cap de l'Estat Major en l'exercici del comandament sobre el seu respectiu exèrcit.

b) La Força, establerta com el conjunt de mitjans humans i materials que s'agrupen i organitzen amb la comesa principal de preparar-se per a la realització d'operacions militars. En el seu àmbit, du a terme l'ensinistrament, la preparació i l'avaluació de les seves unitats i realitza, en temps de pau, les missions específiques permanents que se li assignen.

c) El Suport a la Força, entès com el conjunt d'òrgans responsables de la direcció, gestió, administració i control dels recursos humans, materials i financers, assignats a cadascun dels exèrcits. En el seu àmbit dirigeix i controla el manteniment de la Força i porta a terme les activitats del suport logístic que possibiliten la vida i el funcionament de les unitats, centres i organismes.

2. Els caps d'Estat Major de l'Exèrcit de Terra, de l'Armada i de l'Exèrcit de l'Aire exerceixen, sota l'autoritat del ministre de Defensa, el comandament del seu respectiu Exèrcit. Quan qualsevol circumstància els impedeixi exercir temporalment el càrrec, els ha de substituir en les seves funcions, respectivament, amb caràcter accidental, l'oficial general en servei actiu més antic dels que es siguin subordinats en l'estructura orgànica.

3. En particular correspon als caps de l'Estat Major:

a) Desenvolupar l'organització, d'acord amb el que disposa el ministre de Defensa, així com instruir, ensinistrar, administrar, proporcionar suport logístic i vetllar per la motivació, disciplina i benestar del seu exèrcit per mantenir en tot moment la màxima eficàcia, d'acord amb els recursos assignats.

b) Desenvolupar i executar les missions que, en temps de pau, tinguin assignades amb caràcter permanent.

c) Garantir la preparació adequada de la Força del seu respectiu exèrcit per posar-la a disposició de l'estructura operativa de les Forces Armades.

d) Assessorar el cap de l'Estat Major de la Defensa en l'ús de les unitats del seu exèrcit, així com en l'elaboració i la formulació dels aspectes específics de les seves respectives capacitats.

e) Vetllar pels interessos generals del personal militar sota el seu comandament, i tutelar en particular el règim de drets i llibertats derivat de la norma constitucional i del seu desplegament legal.

CAPÍTOL III

Jurisdicció militar

Article 14. *Naturalesa i funcions.*

Els òrgans de la jurisdicció militar, integrant del poder judicial de l'Estat, basen la seva organització i funcionament en el principi d'unitat jurisdiccional i administren justícia en l'àmbit estrictament castrense i, si s'escau, en les matèries que estableixi la declaració de l'estat de setge, d'acord amb la Constitució i amb el que disposen les lleis penals, processals i disciplinàries militars.

TÍTOL III

Missions de les Forces Armades i el seu control parlamentari

CAPÍTOL I

Missions de la Forces Armades

Article 15. *Missions.*

1. Les Forces Armades, d'acord amb l'article 8.1 de la Constitució, tenen atribuïda la missió de garantir la sobirania i independència d'Espanya, defensar-ne la integritat territorial i l'ordenament constitucional.

2. Les Forces Armades contribueixen militarment a la seguretat i defensa d'Espanya i dels seus aliats, en el marc de les organitzacions internacionals de les quals Espanya forma part, així com al manteniment de la pau, l'estabilitat i l'ajuda humanitària.

3. Les Forces Armades, juntament amb les institucions de l'Estat i les administracions públiques, han de preservar la seguretat i el benestar dels ciutadans en els supòsits de greu risc, catàstrofe, calamitat o altres necessitats públiques, d'acord amb el que estableix la legislació vigent.

4. Les Forces Armades poden portar a terme, així mateix, missions d'evacuació dels residents espanyols a l'estranger, quan circumstàncies d'instabilitat en un país posin en risc greu la seva vida o els seus interessos.

Article 16. *Tipus d'operacions.*

El compliment de les missions de les Forces Armades i el desenvolupament de la seva contribució complementària o subsidiària d'interès públic requereixen realitzar diferents tipus d'operacions, tant en el territori nacional com a l'exterior, que poden conduir a accions de prevenció de conflictes o dissuasió, de manteniment de la pau, actuacions en situacions de crisi i, si s'escau, de resposta a l'agressió. En particular, les operacions poden consistir en:

a) La vigilància dels espais marítims, com a contribució a l'acció de l'Estat en la mar, la vigilància de l'espai aeri i el control de l'espai aeri de sobirania nacional i altres activitats destinades a garantir la sobirania i independència d'Espanya, així com a protegir la vida de la seva població i els seus interessos.

b) La col·laboració en operacions de manteniment de la pau i estabilització internacional en les zones on es vegin afectades, la reconstrucció de la seguretat i l'administració, així com la rehabilitació d'un país, regió o zona determinada, d'acord amb els tractats i compromisos establerts.

c) El suport a les forces i cossos de seguretat de l'Estat en la lluita contra el terrorisme i a les institucions i organismes responsables dels serveis de rescat terrestre, marítim i aeri, en les tasques de recerca i salvament.

d) La resposta militar contra agressions que es facin utilitzant aeronaus amb fins terroristes que posin en perill la vida de la població i els seus interessos. A aquests efectes, el Govern ha de designar l'autoritat nacional responsable i les Forces Armades han d'establir els procediments operatius pertinents.

e) La col·laboració amb les diferents administracions públiques en els supòsits de risc greu, catàstrofe, calamitat o altres necessitats públiques, d'acord amb el que estableix la legislació vigent.

f) La participació amb altres organismes nacionals i internacionals per preservar la seguretat i el benestar dels ciutadans espanyols a l'estranger, de conformitat amb els criteris de coordinació i d'assignació de responsabilitats que s'estableixin.

Article 17. *Autorització del Congrés dels Diputats.*

1. Per ordenar operacions a l'exterior que no estiguin directament relacionades amb la defensa d'Espanya o de l'interès nacional, el Govern ha de fer una consulta prèvia i ha de recollir l'autorització del Congrés dels Diputats.

2. En les missions a l'exterior que, d'acord amb compromisos internacionals, requereixin una resposta ràpida o immediata a determinades situacions, els tràmits de consulta prèvia i autorització s'han de fer mitjançant procediments d'urgència que permetin complir aquests compromisos.

3. En els supòsits que preveu l'apartat anterior, quan per raons de màxima urgència no sigui possible realitzar la consulta prèvia, el Govern ha de sotmetre al Congrés dels Diputats com més aviat millor la decisió que hagi adoptat per a la ratificació, si s'escau.

Article 18. *Seguiment de les operacions.*

El Govern ha d'informar periòdicament, en un termini en cap cas superior a un any, el Congrés dels Diputats sobre el desenvolupament de les operacions de les Forces Armades a l'exterior.

CAPÍTOL II

Condicions de les missions a l'exterior

Article 19. *Condicions.*

Perquè les Forces Armades puguin realitzar missions a l'exterior que no estiguin directament relacionades amb la defensa d'Espanya o de l'interès nacional, s'han de complir les condicions següents:

a) Que es facin per petició expressa del Govern de l'Estat en el territori del qual es desenvolupin o estiguin autoritzades en resolucions del Consell de Seguretat de les Nacions Unides o acordades, si s'escau, per organitzacions internacionals de les quals Espanya formi part, particularment la Unió Europea o l'Organització del Tractat de l'Atlàntic Nord (OTAN), en el marc de les seves respectives competències.

b) Que compleixin els fins defensius, humanitaris, d'estabilització o de manteniment i preservació de la pau, previstos i ordenats per les organitzacions esmentades.

c) Que estiguin d'acord amb la Carta de les Nacions Unides i que no contradiguin o vulnerin els principis del dret internacional convencional que Espanya ha incorporat al seu ordenament, de conformitat amb l'article 96.1 de la Constitució.

TÍTOL IV

De les regles essencials del comportament dels militars

Article 20. *Regles essencials del comportament dels militars.*

1. Mitjançant una llei, d'acord amb la Constitució, s'han d'establir les regles essencials que defineixen el comportament dels militars, en especial la disciplina, la jerarquia, els límits de l'obediència, així com l'exercici del comandament militar.

2. El Govern, mitjançant un reial decret, així mateix ha de desenvolupar aquestes regles en les reials ordenances per a les Forces Armades.

Article 21. Règim disciplinari.

1. El règim disciplinari de les Forces Armades té per objecte garantir l'observança de les regles essencials que defineixen el comportament dels militars i de l'ordenament legal de la funció militar. La potestat disciplinària correspon a les autoritats i comandaments que estableix la Llei orgànica del règim disciplinari de les Forces Armades, sense perjudici de la tutela jurisdiccional que estableix l'article 24 de la Constitució.

2. Queden prohibits els tribunals d'honor en l'àmbit militar.

TÍTOL V**Contribució a la defensa****CAPÍTOL I****Preparació de recursos per contribuir a la defensa****Article 22. Disposició permanent dels recursos.**

1. El Govern ha d'establir els criteris relatius a la preparació i disponibilitat dels recursos humans i materials no pròpiament militars per satisfer les necessitats de la defensa nacional en situacions de greu amenaça o crisi, tenint en compte per a la seva aplicació els mecanismes de cooperació i coordinació existents entre els diferents poders públics.

2. En temps de conflicte armat i durant la vigència de l'estat de setge, el sistema de disponibilitat permanent de recursos l'ha de coordinar el Consell de Defensa Nacional.

CAPÍTOL II**Guàrdia Civil****Article 23. Guàrdia Civil.**

La Guàrdia Civil és un institut armat de naturalesa militar, dependent del ministre de l'Interior en el desenvolupament de les funcions que li atribueix la Llei orgànica 2/1986, de 13 de març, de forces i cossos de seguretat, i del ministre de Defensa en el compliment de les missions de caràcter militar que se li encomanin.

Article 24. Missions de caràcter militar.

El Govern, mitjançant un reial decret, ha de regular les missions de caràcter militar a què es refereix l'article anterior, i aplicar les condicions i el règim de consulta que preveu aquesta Llei a les missions que es facin a l'exterior.

Article 25. Coordinació d'actuacions.

En temps de conflicte bèl·lic i durant la vigència de l'estat de setge, les actuacions de la Guàrdia Civil les ha de coordinar el Consell de Defensa Nacional, i en aquests casos depenen directament del ministre de Defensa, en els termes que determini el president del Govern.

CAPÍTOL III**Centre Nacional d'Intel·ligència****Article 26. Centre Nacional d'Intel·ligència.**

El Centre Nacional d'Intel·ligència ha de contribuir a l'obtenció, avaluació i interpretació de la informació necessària per prevenir i evitar riscos o amenaces que afectin la

independència i la integritat d'Espanya, els interessos nacionals i l'estabilitat de l'estat de dret i les seves institucions.

CAPÍTOL IV**Cos Nacional de Policia****Article 27. Cos Nacional de Policia.**

El Cos Nacional de Policia, en els casos que preveu l'article 25, el coordina el Consell de Defensa Nacional, i depèn del ministre de l'Interior, amb l'abast que determini el president del Govern.

CAPÍTOL V**Contribució dels recursos nacionals****Article 28. Sistema de cooperació en matèria de protecció civil.**

En temps de conflicte bèl·lic i durant la vigència de l'estat de setge, el Consell de Defensa Nacional ha de coordinar les actuacions del sistema de cooperació en matèria de protecció civil. A aquests efectes, l'acció permanent dels poders públics ha de tenir en compte les directrius emanades del Consell.

Article 29. Aportació d'altres recursos.

L'aportació d'altres recursos provinents de la societat s'ha de materialitzar de la manera següent:

a) D'acord amb el dret i el deure que els espanyols tenen de defensar Espanya, segons el que estableix l'article 30 de la Constitució, la incorporació addicional de ciutadans a la defensa s'ha de recolzar en el principi de contribució gradual i proporcionada a la situació d'ame-
naça que sigui necessari afrontar, de la manera que estableixi la llei, mitjançant la incorporació a les Forces Armades dels reservistes que es considerin necessaris.

b) La contribució dels recursos materials a les diverses necessitats de la defensa s'ha de fer mitjançant l'òrgan interministerial competent. La seva composició i funcions s'estableixen per reglament.

Article 30. Zones d'interès per a la defensa.

A les zones del territori nacional considerades d'interès per a la defensa, en les quals estiguin constituïdes o es constitueixin zones de seguretat d'instal·lacions, militars o civils, declarades d'interès militar, així com en les zones en què les exigències de la defensa o l'interès de l'Estat ho aconsellin, es poden limitar els drets sobre els béns propietat de nacionals i estrangers que hi esiguin situats, d'acord amb el que determini la llei.

Article 31. Cultura de defensa.

El Ministeri de Defensa ha de promoure el desenvolupament de la cultura de defensa amb la finalitat que la societat espanyola conegui, valori i s'identifiqui amb la seva història i amb l'esforç solidari i efectiu mitjançant el qual les Forces Armades salvaguarden els interessos nacionals. Així mateix, la resta dels poders públics han de contribuir a aconseguir aquest fi.

Disposició derogatòria única. Derogació normativa.**1. Es deroguen:**

a) La Llei orgànica 6/1980, d'1 de juliol, per la qual es regulen els criteris bàsics de la defensa nacional i l'orga-

nització militar, modificada per la Llei orgànica 1/1984, de 5 de gener.

b) La Llei orgànica 13/1991, de 20 de desembre, del servei militar.

2. Igualment, queden derogades totes les disposicions del mateix rang o inferior que s'oposin al que disposa aquesta Llei orgànica.

Disposició final primera. *Desplegament reglamentari.*

Es faculten el Govern i el ministre de Defensa, en l'àmbit de les seves respectives competències, per dictar les disposicions que siguin necessàries per al desplegament i l'aplicació d'aquesta Llei orgànica.

Disposició final segona. *Títol competencial i preceptes amb caràcter de llei ordinària.*

1. Aquesta Llei orgànica es dicta en virtut de la competència exclusiva de l'Estat en matèria de defensa i Forces Armades, que estableix l'article 149.1.4a i en relació amb el que disposen l'article 8.2 i l'article 97, tots aquests de la Constitució.

2. Tenen caràcter de llei ordinària el títol III i els articles 20.2, 22 i 24 a 31.

Disposició final tercera. *Mandat legislatiu.*

El Govern, en el termini de tres mesos, ha de remetre al Congrés dels Diputats un projecte de llei reguladora dels drets fonamentals dels militars professionals, que inclogui la creació de l'Observatori de la Vida Militar.

Per tant,

Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin aquesta Llei orgànica i que la facin complir.

Madrid, 17 de novembre de 2005.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,

JOSÉ LUIS RODRÍGUEZ ZAPATERO

18934 *LLEI 21/2005, de 17 de novembre, de restitució a la Generalitat de Catalunya dels documents incautats amb motiu de la Guerra Civil custodiats a l'Arxiu General de la Guerra Civil Espanyola i de creació del Centre Documental de la Memòria Històrica.* («BOE» 276, de 18-11-2005.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei.

Sapiguen: Que les Corts Generals han aprovat la Llei següent i jo la sanciono.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

I

La Llei de 15 de setembre de 1932, dictada a l'empara de la Constitució de 1931, va aprovar l'Estatut de Catalunya, en virtut del qual es va produir el traspàs de funcions i serveis a Catalunya. Per mitjà de la Llei de 5 d'abril de 1938 es van declarar «revertits a l'Estat la com-

petència de legislació i execució que li correspon en els territoris de dret comú i els serveis que van ser cedits a la regió catalana en virtut de la Llei de quinze de setembre de 1932». Com a conseqüència de la norma esmentada, un conjunt de documents i fons documentals pertanyents als ens i òrgans integrats en l'Administració de la Generalitat van ser incautats i dipositats majoritàriament a les dependències de la Delegació de l'Estat per a la Recuperació de Documents (DERD), òrgan administratiu creat per recopilar documentació relacionada amb persones i institucions vinculades a l'oposició al règim franquista, amb la finalitat de «subministrar a l'Estat informació referent a l'actuació dels seus enemics», tal com cita literalment el Decret de 26 d'abril de 1938, pel qual es va crear la DERD.

Tot el personal de la DERD es va traslladar a Catalunya quan va ser ocupada. D'allà van transferir les 160 tones de documents requisats a la seu central de recuperació de documents a Salamanca, per confeccionar fitxes d'antecedents polítics que eren utilitzades en els consells de guerra, els Tribunals de Responsabilitats Polítiques, els Tribunals de Depuració de Funcionaris i el Tribunal Especial per a la Repressió de la Maçoneria i el Comunisme. No obstant això, una gran part dels documents i efectes, com que no tenien valor per a aquesta finalitat, van ser destruïts, i els que la Delegació de l'Estat per a la Recuperació de Documents va identificar com a propietat de persones partidàries del Règim se'ls van retornar.

Finalment, els Serveis Documentals de la dictadura es van suprimir pel Reial decret 276/1977, de 28 d'octubre, quan ja s'havia restablert la Generalitat de Catalunya.

El restabliment de la Generalitat de Catalunya mitjançant el Reial decret llei 41/1977, de 29 de setembre –abans de l'entrada en vigor de la Constitució–, i la derogació expressa de la Llei de 5 d'abril de 1938, també va suposar el renaixement del dret de les seves institucions a recuperar la seva memòria històrica i a la restitució del seu arxiu institucional, per tant, dels documents i efectes incautats en aquell tràgic període de la història d'Espanya.

En aquest sentit, no s'han d'oblidar ni la disposició transitòria segona de la Constitució ni la disposició transitòria sisena de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, aprovat per la Llei orgànica 4/1979, de 18 de desembre, de la qual també se'n dedueix el dret a la restitució dels documents i efectes que constituïen l'arxiu de la Generalitat republicana.

II

D'altra banda, el Decret de 13 de setembre de 1936 va establir a l'article segon la confiscació de «tots els béns mobles, immobles, efectes i documents que pertanyin als partits polítics o agrupacions esmentats, així com a totes les organitzacions que hagin pres part en l'oposició feta a les forces que cooperen al moviment nacional, de manera que tot això passa a la propietat de l'Estat». Posteriorment, la Llei de 9 de febrer de 1939, de responsabilitats polítiques, va disposar a l'article 3 que «els partits, agrupacions i organitzacions declarades fora de la llei han de patir la pèrdua absoluta dels drets de tota classe i la pèrdua total dels béns. Aquests passen íntegrament a ser propietat de l'Estat. Queden confirmades les incautacions portades a terme en aplicació del que disposen l'article 2 del Decret número cent vuit abans esmentat i les seves disposicions complementàries i concordants».

III

A partir de la promulgació de la Constitució espanyola de 1978, s'han aprovat diverses normes que tenen per objecte restaurar situacions jurídiques afectades injustament per la legislació i l'actuació del règim franquista. Entre aquestes podem citar les normes d'amnistia, el